

[Jørgen Junior]

Når ministeren taler om den høje moral, Danmark er i besiddelse af, og at vi betaler 0,7 pct. af vort nationalprodukt til en række u-lande, er det noget, der lyder godt i de rigtige højskoleøren. Det er imidlertid ikke kun noget, der ikke lyder særlig attraktivt i ørerne på de mange danskere, der får forhøjet deres skat og frataget deres eget ansvar i takt med, at regeringen uddeler penge til den ene mere eller mindre – og desværre ofte mere – suspekte oversøiske regering. Det er heller ikke noget, der modsvarer realiteterne. Der er nemlig ikke noget moralsk værdifuldt i at forære andres penge bort på trods af ministerens forklaring.

Ministeren udtaler i en kronik i Næstved Tidende for nylig: »Vi må fordele vor rigdom.« Stort set det samme sagde ministeren her i dag. Problemet er at få denne rigdom administreret, og netop her glemmer ministeren, at den rigdom, hun taler om, er et overforbrug for lånte penge. Danmark er ikke automatisk et rigt land, fordi vi har levet over evne. Det har vi, fordi vi har haft en regering, som på mange måder har bortødet vor rigdom gennem en urimelig overadministration. Vi er et land med et højt forbrug, men det er ikke det samme som at have rigdom. Vanskeligheden består i, hvorledes man administrerer denne rigdom.

Hvis vi imidlertid anerkender, at vi bør låne penge i udlandet for at give dem videre til u-landene, så er det naturligvis sympatisk, hvis disse penge gives til de allerfattigste, således at disse lande kan hutle sig igennem lidt bedre, end tilfældet er i dag. Vi anerkender, at der er et parlamentarisk flertal for at yde en u-landsbistand. Derfor sagde fremskridtspartiet i finansudvalget i går også ja til en bevilling på 6.000 t ris til nogle sultne mennesker i Guinea-Bissau.

Det vil være sympatisk, såfremt pengene gives til lande, hvis ledere har så meget moralsk kaliber, at de i ledelsen af deres land – og her må vi ikke glemme, at det jo stort set er diktaturstater, vi støtter – kan leve op til et krav om at sikre menneskerettighederne inden for deres lands grænser. Det er desværre ikke tilfældet. Der er nok af eksempler.

Ministeren udtalte i sidste uges debat om menneskerettighederne, at nogle lande skulle vi sende officielle protester til. Jeg er sikker på, at ministeren ikke tænker på at yde u-landsbistand til nogen af disse lande, som er

værdige til at modtage officielle protester. Over for andre lande, der har den socialistiske regeringsform, som ligger ministeren nær, mente ministeren ikke man skulle protestere officielt. Der skulle det ske diskret og taktfuldt. Jeg er klar over, at under det tætte samvær, som ministeren plejer med diverse ledere fra den marxistiske lejr, er der rig lejlighed til at hviske lidt gode råd i øret, når der samtidig skrives checks ud på den danske befolknings allerede overtrukne konto. Men hvorvidt lejlighederne benyttes, er umuligt for andre end deltagerne i disse samtaler at få at vide, og at eventuelle påmindelser om, at der er noget, der hedder menneskerettigheder, ikke hjælper, det er en ret klar kendsgerning for de fleste udenforstående. Det ville også være temmelig forbavsende, idet de venstreorienterede u-landsregimer, som vi plejer mest kontakt med og yder mest støtte til, jo ikke i deres marxistiske strategi har vilje til at opfatte menneskerettighedserklæringer som andet end noget, der kan bruges i propagandaen for at fremme deres egen ideologi.

Såfremt Danmark skal yde u-landsbistand – og lad mig gentage, at jeg er helt klar over, at det er der et flertal i dette folketing der ønsker – så mener jeg, vi bør have så megen respekt for menneskerettighederne, at vi kun yder bistand til lande, der ikke åbenlyst viser total foragt for disse. Tydelige eksempler er vore nye bistandspartnere Angola og Moçambique.

Jeg synes også, vi skal passe på, at vores skatteyderbetalte og tvangsudskrevne u-landshjælp ikke gives til lande, der dermed blot får mulighed for at bruge pengene til f.eks. en storoprustning. Ej heller bør pengene gives til lande, der derved selv får mulighed for at spille en slags kong gulerod og yde bistand videre – faktisk for vore penge. Jeg har forstået, at Indien angiveligt yder bistand til Ghana og andre lande. Hvis det er tilfældet, støtter Danmark dermed det Ghana, der nationaliserede det danske firma Briscoe. Det var vel egentlig ikke meningen med det.

Jeg synes heller ikke, vi fortsat bør yde støtte inden for de vedtagne bevillinger til lande eller bevægelser, der med hjælp af udenlandske lejetropper forsøger med vold og magt at tiltvinge sig magten i borger- eller nabokrige. I Angola støtter vi faktisk nu øko-